USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Filipa Dienstbiera, soudce Tomáše Langáška a soudkyně Veroniky Juřičkové v právní věci žalobce: **E. H.**, zastoupeného JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou, sídlem Karlovo nám. 18, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 10. 2021, č. j. OAM-44/ZA-ZA11-ZA21-2021, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 2. 2023, č. j. 2 Az 31/2021-28,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Rozhodnutím ze dne 8. 10. 2021 žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12 - § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Důvodem podání žádosti byla žalobcova obava z pronásledování či vzniku vážné újmy z důvodu jeho arménské státní příslušnosti a místa jeho trvalého bydliště ve vesnici S., jejímž územím prochází po konfliktu v Náhorním Karabachu nová hranice mezi Arménií a Ázerbájdžánem; kvůli této skutečnosti nechtěli žalobci na arménské ambasádě vystavit nový cestovní doklad.

[2] Žalobu proti rozhodnutí žalovaného Městský soud v Praze zamítl.

[3] Městský soud zrekapituloval, že žalovaný žalobcovy důvody pro podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany posoudil, avšak nedospěl k názoru, že by pro ně žalobci v Arménii hrozilo pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, resp. že žalobce má možnost tzv. vnitřního přesídlení ve smyslu § 2 odst. 7 zákona o azylu. Žalovaný konstatoval, že skutečností, že by měl žalobce trvalou adresu na území, které přešlo od listopadu 2020 pod správu Ázerbájdžánu, nepozbývá arménského občanství a považoval za vysoce nepravděpodobné, že by žalobci z tohoto důvodu odmítli na arménské ambasádě vystavit nový cestovní doklad a odkazovali jej na ázerbájdžánskou ambasádu. Žalobce sám sdělil, že jeho rodina se přestěhovala v rámci Arménie na jiné místo

a žalobci tedy nic nebrání návratu do země své státní příslušnosti a vyřizovat si cestovní doklad na arménských úřadech. Žalobce při pohovoru sdělil, že odešel z vlasti z ekonomických důvodů a možnost přestěhování na jiné místo v Arménii vyloučil proto, že nevidí možnost bydlení a práce. K tomu žalovaný uvedl, že příčinu žalobcova odjezdu z vlasti a důvody, proč není ochoten se do vlasti vrátit, byť na jiné místo, nelze podřadit pod důvody udělení jakékoliv formy mezinárodní ochrany.

[4] S ohledem na výše uvedené se městský soud zabýval možnostmi vnitřního přesídlení žalobce, zhodnotil reálnost, přiměřenost, rozumnost a smysluplnost takového řešení dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2008, č. j. 4 Azs 99/2007-93, a posoudil též kritéria nastíněná rozsudkem ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009-74. Na tomto základě soud vyhodnotil jako správný závěr žalovaného, podle nějž v případě žalobce nebyl naplněn důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť obava žalobce z pronásledování nebo vážné újmy se vztahuje pouze na část území Arménie, a proto v jeho případě připadá v úvahu přestěhování na jiné místo v Arménii.

[5] Soud neshledal důvodnou ani námitku týkající se udělení humanitárního azylu. Žalovaný řádně zjistil a následně posoudil příhodná kritéria pro udělení humanitárního azylu (rodinnou, sociální a ekonomickou situaci žalobce, jeho věk a zdravotní stav), jeho závěry jsou dostatečné a srozumitelné, přičemž soud nedospěl k závěru, že by žalovaný jakkoliv překročil meze správního uvážení.

[6] Soud se ztotožnil také s hodnocením žalovaného ohledně nenaplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, a to rovněž s ohledem na možnost žalobce přesídlit na jiné místo Arménie.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[7] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost.

[8] Městský soud se dle stěžovatele dostatečně nezabýval jeho konkrétní situací, pouze převzal argumentaci žalovaného. V průběhu řízení se podstatně změnily okolnosti v soukromém a rodinném životě stěžovatele, což městský soud nevzal dostatečně v úvahu.

[9] Stěžovatel požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[10] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti zopakoval argumentaci uvedenou ve svém rozhodnutí a poukázal také na zjevnou účelovost podání žádosti o mezinárodní ochranu ze strany stěžovatele, neboť uvedl především ekonomické důvody své žádosti.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti nejprve hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Kasační stížnost je přípustná. Jedná se však o věc rozhodovanou v řízení před městským soudem samosoudcem, a proto se soud podle § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s."), zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou.

[12] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil již v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006

Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“. O přijatelnou kasační stížnost se dle tohoto rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; 4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[13] Stěžovatel v kasační stížnosti nevznáší žádné právní otázky, které by nebyly judikaturou řešeny, byly řešeny rozdílně či by měly být vyřešeny jinak. Ačkoliv v kasační stížnosti vyjádřil přesvědčení o přijatelnosti své kasační stížnosti, nijak je nekonkretizoval ani nepodložil.

[14] Stěžovatel považuje rozsudek městského soudu za nepřezkoumatelný, neboť se dostatečně nezabýval jeho situací a pouze se ztotožnil se závěry žalovaného.

[15] Nejvyšší správní soud ovšem konstantně judikuje, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto může soud v případech shody mezi svým názorem a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47, a ze dne 30. 6. 2014, č. j. 8 Azs 71/2014-49).

[16] Nadto v projednávané věci se městský soud neomezil pouze na přitakání žalovanému, s ohledem na žalobní námitky se v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (viz městským soudem uváděné rozsudky ze dne 24. 1. 2008, č. j. 4 Azs 99/2007-93 a ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009-74) zabýval také otázkou naplnění podmínek pro možnost vnitřního přesídlení, jíž žalovaný odůvodnil nedůvodnost žalobcovy žádosti.

[17] Stěžovatelovo tvrzení v kasační stížnosti o změně jeho soukromých a rodinných poměrů v průběhu řízení zůstalo ve zcela obecné rovině. Stěžovatel nekonkretizoval, v průběhu jakého řízení (zda správního či soudního) mělo ke změně dojít ani o jakou změnu se mělo jednat a jak se tato měla projevit v posouzení jeho žádosti. V žalobě přitom stěžovatel netvrdil jiné okolnosti, než které uvedl již ve správním řízení, a jak žalovaný, tak městský soud vzali v úvahu veškeré relevantní informace, které stěžovatel správnímu orgánu poskytl i které správní orgán sám opatřil.

[18] Nejvyšší správní soud v projednávané věci neshledal žádné pochybení městského soudu, natož takové, které by mohlo mít vliv na hmotněprávní postavení stěžovatele.

IV. Závěr a náklady řízení

[19] Vzhledem k výše uvedenému Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost jako nepřijatelnou podle § 104a s. ř. s.

[20] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 větou první a odst. 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, část III. 4). Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo

na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, nevznikly mu však náklady nad rámec běžné úřední činnosti, pročež se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

[21] O návrhu na přiznání odkladného účinku Nejvyšší správní soud nerozhodoval, neboť kasační stížnost má odkladný účinek ze zákona (§ 32 odst. 2 a 5 zákona o azylu).

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. prosince 2023

JUDr. Filip Dienstbier, Ph.D.
předseda senátu